

- stwierdzenie nieważności pkt 72 decyzji Komisji C(2010) 3204 w sprawie pomocy państwa N 461/2009 (Dz.U. 2010, C 162, s. 1); oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 3204 w sprawie pomocy państwa N 461/2009 (Dz.U. 2010, C 162, s. 1), w której uznano, że środek pomocowy „Cornwall & Isles of Scilly Next Generation Broadband” polegający na przyznaniu pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na rzecz wspierania rozwoju sieci szerokopasmowych kolejnej generacji w regionie Kornwalii i wysp Scilly, jest zgodny z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie okoliczności faktycznych, uznając w szczególności, że:

- a) przeprowadzono otwarte, niedyskryminujące i konkurencyjne postępowanie przetargowe, chociaż powinna była uznać, że w odniesieniu do tego przetargu konkurencja została wyeliminowana;
- b) istniejąca infrastruktura była dostępna dla wszystkich oferentów na żądanie, podczas gdy dotychczasowy operator otwarcie przyznał, że nie korzystał z infrastruktury, dołączanej do produktów i dostępnej dla wszystkich oferentów na żądanie;
- c) ogólne skutki dla konkurencji były pozytywne, chociaż konkurencja została wyeliminowana przez dotychczasowego operatora.

Ponadto skarżąca utrzymuje, że Komisja nie zastosowała 102 TFUE lub naruszyła go, wobec czego zawarta w decyzji Komisji C(2010) 3204 ocena wpływu środka pomocowego na konkurencję jest nieważna, a zatem decyzja ta jest bezprawna i nie mieści się w zakresie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, jako że zaistniały następujące nadużycia mające znaczenie w kontekście art. 102 TFUE:

- a) bezprawne łączenie w pakiet istniejącej infrastruktury ciemnych włókien z aktywną elektroniką;

- b) odmowa udzielenia konkurującym oferentom dostępu do włókien lub przewodów;
- c) nadużycie w postaci nożyc cenowych polegające na łączeniu w pakiet włókien z aktywną elektroniką w celu stworzenia produktów, które pozwalają skarżącej ani innym konkurentom na konkurowanie w postępowaniu przetargowym.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, w szczególności poprzez odmowę wszczęcia pełnego dochodzenia w ramach procedury przewidzianej w art. 108 ust. 2 TFUE, twierdząc że:

- a) w świetle zarzutów pierwszego i drugiego zakończenie dochodzenia prowadzonego na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE lub zaniechanie wszczęcia pełnego dochodzenia na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE było bezprawne;
- b) zakończenie dochodzenia przed formalnym dochodzeniem pozbawiło skarżącą jej praw proceduralnych;
- c) prawo do obrony zostało naruszone przez niemożliwienie skarżącej ustosunkowania się do argumentów lub dowodów przedstawionych przez władze Zjednoczonego Królestwa.

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2010 r. — Abbott Laboratories przeciwko OHIM (RESTORE)

(Sprawa T-363/10)

(2010/C 288/107)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Abbott Laboratories (Abbott Park, Illinois, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey, S. Schäffler i J. Springer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie R 1560/2009-1;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „RESTORE” dla towarów z klasy 10

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ Izba Odwoławcza powołuje się w swej decyzji na dowody, które nie zostały przedstawione skarżące;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ w przypadku zgłoszonego znaku towarowego nie mamy do czynienia z pojęciem bezpośrednio opisującym towary objęte zgłoszeniem;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma wymagane minimum charakteru odróżniającego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2010 r. — Duravit i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-364/10)

(2010/C 288/108)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Duravit AG (Hornberg, Niemcy); Duravit SA (Bischwiller, Francja); Duravit BeLux BVBA (Overijse, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Bechtold, U. Soltész i C. von Köckritz)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżące

- Stwierdzenie — na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE — nieważności art. 1 ust. 1, art. 2 i art. 3 decyzji Komisji Europejskiej C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Wyposażenie łazienek i armatura sanitarna, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących;
- posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące w art. 2 ust. 9 decyzji;
- obciążenie Komisji, na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Wyposażenie łazienek i armatura sanitarna. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny za naruszenie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżące uczestniczyły w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze armatury łazienkowej w Belgii, Niemczech, Francji, we Włoszech, w Niderlandach oraz Austrii.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą dziewięć zarzutów:

W ramach zarzutu pierwszego skarżące podnoszą, że strona pozwana nie przedstawiła wystarczających dowodów ich uczestnictwa w porozumieniach cenowych bądź innych praktykach wymierzonych przeciwko konkurencji. Komisja zlekceważyła w prowadzonym przez siebie postępowaniu spoczywający na niej ciężar dowodowy i wymogi dotyczące udowodnienia naruszenia art. 101 TFUE oraz nałożyła na skarżące nadmierne zobowiązania do przedstawiania argumentów i dowodów.

W ramach zarzutu drugiego skarżące twierdzą, że Komisja obciążyła ich odpowiedzialnością za całość naruszenia dotyczącego różnych produktów, na podstawie ich uczestnictwa w rzekomych „spotkaniach kartelowych” głównej niemieckiej organizacji zrzeszającej producentów różnych produktów w rozpatrywanym sektorze, nie wykazawszy, że skarżące uczestniczyły w rozmowach dotyczących tych produktów. W tym względzie skarżące podnoszą, że Komisja błędnie i przedwcześnie uznała rozmowy prowadzone w ramach głównej niemieckiej organizacji producentów za zamierzone ograniczanie konkurencji, bez uwzględnienia konkretnego kontekstu gospodarczego i prawnego tych rozmów.